

Дорога дама

Степан Олійник

Проти саду видно дім.
А в красивім домі тім
Ходить дама по кімнаті
У панбархатнім халаті.

Мов та пава проплива
(В туфлях номер сорок два!)
На щоці дві мушки-цятки,
На панчохах чорні п'ятки.

Ну, не дама — а реклама!
Раптом:
— Ах, — сказала дама, —
На обід до поросяти
Слід би хрону ще дістати!

А як треба, то чому ж.
Є на те у неї муж.
Муж солідний, роботящий,
Головне ж — "руководящий"!

Дама крутить телефон
І, підвищуючи тон,
Вимага по телефону:
— Шли машину, треба хрону!

Вірний муж, прийшовши в раж,
Довго дзвонить у гараж.
Все відклав заради дзвону,
Бо забагла жінка хрону.

З гаража йому в одвіт:
— Саме в шофера обід!
— Все хай кида і притому
Швидко мчить до житлодому!

І натиснув шофер газ,

Бо наказ то є наказ,
Бо сніжок і трохи слизько
Й добиратися ж не близько!

Через місто через все
Мчить, мов біс його несе.
Підлетів під саму браму
І почав... чекати даму.

Вже з годину, мабуть, жде.
Дама бачить, та не йде.
(Щоб питали всі в будинку:
"Це ж чию чекають жінку?").

Врешті, вийшла, підійшла,
Сіла важно й попливла
На машині на прекрасній,
На державній, мов на власній!

Ще й не взяв шофер розгін —
Як приїхали по хрін,
Як приїхали і стали,
Бо ж базар за два квартали.

А тимчасом в мужа — ох! —
Ну, цілий переполох:
У міністра треба бути,
Жінки ж з хроном щось не чути.

Він до друга Рогози:
— Будь ласкавий, підвези!
Залишаються хвилини
І, на гріх, нема машини.

Одмовляє в трубку бас:
— Рад би, друже, та якраз
Сіла жінка до "пікапу"
Й десь помчала мірять шляпу.

Прикусив муж язика,
Чимчикує пішака.

Аж каміння б'є з розгону,
Бо забагла жінка хрону.

Не малу штурмує даль!
Та мені його не жаль.
Жаль машин мені державних
І шоферів, хлопців славних!

Жаль машин, що возять дам
Кожен день і тут, і там.
Як же так, мужі, папаші?
Ті машини ж бо не ваші!

Нащо ж гнать навперегін
Їх по шляпи та по хрін?
Для держави, скажем прямо,
Дороженькі ваші дами!